

er sådan, at fleksjobbet ikke kan tilbydes, så kommer man på fleksydelse.

Og så vil jeg igen sige, at de niveauer, der ligger, skal ses i balancen til mindstelønnen på arbejdsmarkedet, plus at vi har skullet holde os inden for satspuljens rammer.

Så altså ja, det har også noget med økonomi at gøre, men der bliver ikke efterladt nogen, som sidder mellem to stole i det her system. Der vil ikke være nogen, som ikke får en forsørgelse, de kan leve af. Det er jo det, der er hele formålet med det.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Nej, hvis man ikke får et fleksjob, så kommer man på ledighedsydelse. Så kommer man ikke på fleksydelse.

Men det, som jeg vil spørge om, er: Hvis man nu er i den situation, at man ikke har optjent ret til ledighedsydelse, så er niveauet jo kontanthjælp, det vil sige, at så står man altså i en situation, hvor kontanthjælpen er den livslange forsørgelse. Er det et relevant forsørgelsesgrundlag for mennesker, der uforvarende, uforskyldt er kommet i en situation, hvor de på grund af et handicap ikke er i stand til at arbejde selv?

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Nu kan jeg ikke længere huske, hvad det hedder, men der er jo altså netop lagt ind, at man får nogle muligheder for at gå ind i det på en måde, der gør, at man ikke fuldt ud skal optjene. Der er jo lagt muligheder for dispensationer ind. Altså det er nemmere. Det er jo ikke tanken med det her, at man vil sætte folk på kontanthjælp. Det har det aldrig været. Og derfor er der så bygget de her hensyn ind i det.

Anders Samuelson (RV):

Først et citat:

»Der er tale om det måske mest perspektivrige sociale tiltag i årevis, fordi reformen bygger på et helt nyt syn på mennesker med varig nedsat arbejdsevne. Fremover skal deres pension ikke beregnes efter, hvor kassable de er. Fokus skal i stedet vendes 180 grader for at sikre dem en plads i samfundet gennem et fleksjob så langt, deres arbejdsevne nu rækker«.

Det er et citat fra Politikens leder nogle uger før jul, og jeg er fuldstændig enig i lederens udsagn.

Lidt baggrund i høj grad med radikale briller herefter:

Medlem af Europa-Parlamentet, tidligere medlem af Folketinget og tidligere minister Lone Dybkjær, og forhenværende socialminister Aase Olesen lancerede tilbage i 1980'erne begrebet den aktive socialpolitik. Det blev de ikke kun populære på.

Det Radikale Venstres socialudvalg og arbejdsmarkedsudvalg har løbende behandlet problemstillingen: Hvordan undgår vi at parkere folk mod deres vilje på en passiv ydelse?

Tilbage i 1996 på Det Radikale Venstres sommergruppemøde lancerede Marianne Jelved og Jørgen Estrup det første stykke papir, der beskrev de første radikale ideer til en reform af førtidspensionen.

I forbindelse med Det Radikale sommergruppemøde i 1997 lancerede man papiret »Velfærd med ansvar«, og i valgkampen op til folketingsvalget i 1998 gik Det Radikale Venstre til valg på det, som man kaldte 20-pct.s-problematikken, altså spørgsmålet om, hvordan vi giver det marginaliserede Danmark en bedre mulighed for at opnå en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Det efterfølgende sommergruppemøde i 1998 supplerede med arbejdsrapiret »Det rummelige arbejdsmarked« med fokus på effektiv formidling af job med udgangspunkt i den enkeltes muligheder frem for begrænsninger. Strategien var: For det første at få den generelle arbejdsløshed ned. Og det var lykkedes fra 1993 til 1998. For det andet at etablere det rummelige arbejdsmarked. Og for det tredje herefter at indføre et nyt førtidspensionssystem. I den rækkefølge vel at mærke, for ellers ville korthuset falde.

I løbet af 1999 lagde en række partier op til en hurtig reform. En for hurtig reform efter vores opfattelse, fordi vi ikke havde fået det rummelige arbejdsmarked tilstrækkeligt etableret, så der var en udsigt til, at det ville komme til at fungere fuldt ud. Derfor lagde vi os på tværs, og vi fik skyld for at ville udskyde reformen, men det, vi ønskede, var blot at fastholde tidsplanen.

Senere i 1999 offentliggjorde vi så vores præcise ønsker i kronikken »Et mulighedssamfund«, der blev trykt i Berlingske Tidende. Ideen var at gøre det klart, hvad vi gik efter, og vores ønsker var: Overhold tidsplanen, styrk formidlingen, giv bedre rettigheder til fleksjob og forenkelt systemet, skær ydelserne ned til én ydelse og læg den på et ordentligt niveau, styrk retssikkerheden og endelig, eller rettere sagt først og fremmest: se på muligheder frem for begræns-